

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 37/04-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. februára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., bytom Š., zastúpeného advokátom Mgr. I. P., Z., vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Námestove v konaniach vedených pod sp. zn. 7 C 6/00 a sp. zn. 5 C 177/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. januára 2004 doručená sťažnosť J. K. (ďalej len „sťažovateľ“) doplnená 11. februára 2004 na základe výzvy ústavného súdu z 20. januára 2004, ktorou namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), postupom Okresného súdu v Námestove (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 7 C 6/00 a sp. zn. 5 C 177/02.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že „v konaní č. 5 C 177/2002 som sa domáhal povolenia obnovy konania vo veci č. 7 C 6/00. Dňa 9. 6. 1995 tak a následne som žiadal, aby súd určil, že kúpna zmluva uzatvorená so žalovaným dňa 30. 8. 1977, ktorej predmetom bol odpredaj nehnuteľnosti, rodinného domu súp. č. 162, postaveného na pozemku, parc. KN č. 752 a pozemku, parc. č. 1841/1 vo výmere 841 m², v k. ú. Sihelné, zapísaných LV 110 a LV 108, k. ú. Sihelné sú neplatné. Okresný súd Námestovo v konaní č. 7 C 6/00 moju žalobu zamietol a to aj napriek tomu, že som preukázal, že som bol pri predaji nehnuteľnosti v roku 1977 poškodený tým, že kupujúci, Jednota spotrebné družstvo Trstená nátlakom na moju rodinu ma prinútil odpredať im za zjavne nevýhodnú cenu vyššie opísané a mne patriace nehnuteľnosti. Následne som sa aj pred rokom 1989, ale hlavne po roku 1989 domáhal u nového majiteľa, ale aj pred súdom zjednania nápravy a doplatenia kúpnej ceny za tú časť môjho rodinného domu, ktorá nebola úmyselne pojatá do znaleckého posudku a nebola mi ani zaplatená“.

Sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby vyslovil, že v konaniach vedených na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 6/00 a sp. zn. 5 C 177/02 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, uložil okresnému súdu v predmetných konaniach konať tak, aby jeho majetkovým právam bola poskytnutá súdna ochrana, a domáha sa aj priznania primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 20 000 Sk.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh

vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy podané oneskorene, návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd vo veci zistil, že rozhodnutie okresného súdu sp. zn. 7 C 6/00 z 1. júna 2000 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 23 Co 1916/00 z 24. apríla 2001 nadobudlo právoplatnosť 11. júna 2001.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, s prihliadnutím na deň nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia okresného súdu vo veci samej pod sp. zn. 7 C 6/00 (t. j. 11. júna 2001), ktorým malo byť porušené základné právo sťažovateľa, a deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu, (t. j. 12. januára 2004), je možné konštatovať, že lehota stanovená na tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľovi bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, než podal túto sťažnosť.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po predbežnom prerokovaní podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

Tú časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv postupom a uznesením okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 177/02 z 25. septembra 2003, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd stabilne judikoval, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, I. ÚS 15/01, III. ÚS 53/02). K tomu treba dodať, že aj taký zásah podlieha princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, a je preto podmienený tým, že zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne konanie všeobecného súdu nie je napravitelné účinným procesným prostriedkom nadriadeného alebo inštančne vyššieho stupňa všeobecného súdu (napr. IV. ÚS 181/03).

Ústavný súd zistil, že konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 5 C 177/02 o povolení obnovy konania bolo skončené uznesením z 25. septembra 2003, ktoré nadobudlo právoplatnosť 12. novembra 2003 (toto rozhodnutie nebolo napadnuté odvolaním).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ mal k dispozícii účinný právny prostriedok nápravy, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv poskytuje, a to odvolanie proti označenému uzneseniu (§ 201 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku). Sťažovateľ však bez toho, aby bol pred tým, než podal sťažnosť ústavnému súdu, uvedený opravný prostriedok vyčerpal, rozhodol sa požiadať o ochranu svojich základných práv ústavný súd. Takýto postup však vylučuje princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy i. f. a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Na základe týchto záverov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti už pri predbežnom prerokovaní pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšou časťou návrhu na rozhodnutie, ktorou sa sťažovateľ domáhal ďalšieho uplatneného nároku, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. februára 2004